

## Kedves Testvérek!

A tanítványok arról beszélnek, és azon vitatkoznak, hogy ki a nagyobb, ki a legelső. Közben pedig, amikor Jézus megkérdi tőlük: „Most miről beszéltetek?”, félnek ezt elárulni és elmondani. Ennél jobban lefesteni az emberi természetnek ezt a sajátos – egyébként irgalomra és szeretetre érdemes – kettősségét aligha lehetne. Olyan szép ez, tulajdonképpen nem is mondanám megmosolyogtatónak, főképpen nem szánalmasnak, egyszerűen csak egyszerűnek és világosnak. Az ember, aki éppen azon perlekedik, hogy „Én vagyok a jobb, én vagyok a győztes, én vagyok a hatalmasabb, az erősebb, a nagyobb, az ügyesebb.”, és kap egy kérdést, és válaszolni sem mer. Hát, körülbelül ez jól tükrözi az emberi természetnek ezt a sajátosságát. Erről szeretnék akkor beszélni, a keresztény ember nagyságáról, hogy hogyan legyünk nagyok keresztény módjára, hogy ez hogyan volna lehetséges számunkra.

Az embernek a vágyát a sikerre, a győzelemre, az elsőségre, a hatalomra, a nagyságra, mert kétségkívül két nagy területen sok realitás van e mögött. Az egyik nagy terület az, hogy amikor hatalmunk van, és nagyra tesszük magunkat, és siker, nagyságnak nevezem összefoglalóan, az kétségkívül segíthet bennünket éppen abban, hogy ne legyünk sebezhető, hogy ne legyünk bántalmazható. Igenis segíti az önvédelmünket, és ezért ad számunkra egy fajta biztosságot és biztosságerzetet. Ki az, aki ezt ne venné jó néven, hogy kevésbé sebezhető, kevésbé bántalmazható, kevésbé lehet vele akármit megcsinálni, kevésbé kiszolgáltatott? Amikor valaki arra törekszik, hogy nagy legyen, akkor kétségkívül, érthető módon ezekből a belső késztetésekből is szokott táplálkozni; ne legyek bántalmazható, sebezhető, és kiszolgáltatott.

A másik, amiért sokan törekednek arra, hogy nagyok legyenek, elsők, sikeresek, ez pedig az, hogy a nagyok valahogy mégis természetesebben, könnyebben, magától értetődőbben jutnának hozzá azokhoz a fontos javakhoz és értékekhez, beleértve anyagi javakat is, beleértve szellemi, érzelmi, emberi, kapcsolati javakat és előnyöket. A nagy ember számíthat arra, hogy majd őt azért csak megbecsülik, meg elfogadják, meg fölismerik, meg egyedinek látják és személynek, számíthat arra, hogy majd jól bánnak vele, hogy majd törődnek vele és gondoskodnak róla. Most szeretném egymás után rövid pontokba szedve elmondani, hogy mi jellemezheti embert, aki keresztény emberként jól bánik a nagyságával.

Az első gondolat így szól, hogy aki jól bánik a nagyságával, elég jó emberismerettel kell, hogy rendelkezze, aminek a pontos kifejezése: önismeret. Nem másokat szükséges jól ismernie, hanem a saját természetét; mit tesz vele a félelem? És a saját természetét; mit tesz vele a mohóság, vagy a gög? Ha valaki jól akar nagy lenni, akkor ezzel a belső természetével érdemes nagyon alaposan megismerkedni, és azzal hatékonyan bánni.

A második, az ilyen ember a nagyságot döntően és alapvetően nem önvédelemre használja, hanem a kicsinyek védelmére. Minden olyasmi, ami az ő életében nagyság, és lehetőség, és hatalom, és beosztás – nem sorakoztatom föl – nem saját önvédelme céljára használja, hanem minden kicsinek a védelmére. Ezért aki jól bánik a nagysággal, újból és újból képes az önvédelmével szemben a kicsinyek védelme érdekében döntéseket hozni.

A következő, aki keresztény értelemben jól bánik a nagyságával, mindenképpen és törvényszerűen lesz belső ellenzéke, mindenképpen és törvényszerűen. Érdekes módon, tehát aki a nagyságával jól bánik, igyekszik majd minden kicsivel jól bánni, és ennek kikerülhetetlen következménye lesz, hogy azok, akik szűkebbre szabták azt, ahogyan ők fölismerik, ki a kicsi, és kivel kell jól bánni, törvényszerűen nem fogják őt szeretni. Sőt, nagyon ellenségesek lesznek majd vele, sőt, majd kikezdi, és árulónak fogják tartani azért, mert ő tágabba tette azt a kört, egészen az emberiség határáig, hogy ki az a kicsi, akivel érdemes jól bánni. Ezért, hogy ellenzéke van belülről, ez kikerülhetetlen.

Megyünk egyre kifejezettebben az Istenhez fűződő kapcsolatunk felé. Aki jól bánik a nagyságával, fölismeri a kicsiség értékét az evangélium szempontjából, Isten örömhíre továbbadása szempontjából. Ugyanis, ahogy múlt vasárnap beszéltünk erről, az evangéliumot meghirdetni kicsiként sokkal hitelesebb, mint nagyként. Az evangéliumot nagyként meghirdetni, hatalmi, főnöki helyzetből meghirdetni majd' hogy nem, és szinte lehetetlen. Azt lehetne mondani, hogy aki hatalmi, vezetői helyzetben van, és kívánja az evangéliumot hirdetni, egyrészt nagyon-nagyon alázatosnak kellene lennie. Ezért aki jól bánik a nagysággal, ő fölismeri a kicsiségnek nem csak, hogy az értékét és előnyét az evangélium örömhíre hirdetése szempontjából, hanem azt is fölismeri, hogy kicsiként hirdetni az evangéliumot sokkal egyértelműbb, sokkal egyszerűbb, sokkal hatékonyabb, sokkal világosabb, és sokkal inkább megérinti a másik ember szívét.

Aki jól bánik a nagyságával, jó eséllyel így éli meg. Minden olyan nagyság, ami őt valahogy éri az életben, másoktól, és a többi, nem ragozom, azt ő alapvetően ajándéknak tekinti. Akkor is, ha megdolgozott érte, akkor is, ha a saját teljesítménye benne van, ha a saját erőfeszítése benne van, ha bizonyos értelemben ott van benne az, hogy nem véletlen, hogy az úgy van. Mégis, aki jól bánik a nagyságával, azt sosem a saját méltóságaként, saját teljesítménye eredményének tekinti alapvetően, hanem Isten adta ajándéknak.

Ezért, aki jól bánik a nagyságával, nagyon mélyen megértette azt, hogy a kicsiségnek a gondja – a nehézsége, tehát a kiszolgáltatottság, a sebezhetőség, a halandóság, és a többi – a nagysággal nem oldható meg. A kicsiség nehézsége és a terhek, nem orvosolható azzal, ha valaki nagy lesz, a szónak bármiféle értelmében, mégpedig azért, mert a kicsiség megmarad. Ezért aki a nagysággal jól bánik, tudja, hogy a nagyság sosem orvosság a kicsiségre. A kicsiségre mi ad orvosságot, mi hozza az életet, az áldást? Nagyon egyszerűen, hogy a keresztény ember fölismeri, hogy Isten kicsi. Ha jól bánunk a félelemmel, jól bánunk a mohósággal, a göggel és a hiúsággal, és ezért egyszer csak kinőjük azt a vágyunkat, hogy „Isten legyen nagyon nagy!”. Finoman, és suttyomban: „Rendben van, jó, kicsik vagyunk, de egy nagy Istenhez tartozunk.” Ebben a pillanatban a kicsi ember azt mondja: „Persze, én kicsi vagyok, de a nagy Istenhez tartozom.”, és a következő fél mondata már az lesz: „Ő a legnagyobb Isten!” Ugye nem kell tovább folytatnom?

A keresztény ember, ha jól bánik a nagysággal, az azt jelenti, hogy jól bánik a kicsiségével. Tudja, hogy a nagyság nem megoldás a kicsiségre, és egyre jobban elmélyül a hite és a bizalma egy kicsi Istenben. Egy olyan kicsi Istenben, aki valamikor magzat volt, újszülött volt és csecsemő, egy olyan valakiben, aki bántalmazható volt, aki igazságtalanságot szenvedett el, aki elítélhető volt. Aki szenvedett, akinek fizikai és lelki, és érzelmi fájdalmai voltak, és aki meghalt, mint mi. Őt nevezem kicsi Istennek. Az az ember tud tehát jól bánni bármiféle nagysággal, aki elmélyítette a hitét egy kicsiny Istenben, és aki tudja, hogy az a kicsiny Isten egészen biztosan meg tudja őt ajándékozni valamivel, ami a kicsi embernek elég.

Ezt pedig úgy hívjuk, hogy a barátságával odaáll a kicsi ember elé, és azt mondja: „Szeretnék a barátod lenni, mert mi nagyon hasonlítunk.” Ennek a végső gyümölcse pedig az, hogy ahogy az ember az Istennek a barátjaként él. Elég nekünk azért, mert tudjuk, hogy ez elég ahhoz, hogy a barátunk eljöjjön, amikor nehéz az életünk, és velünk legyen, amikor meghalunk. Amikor végérvényesen kicsik vagyunk, akkor a barátunk jöjjön, és a javunkra legyen, mégpedig azért, mert szeret minden kicsit, mert tudja mi az, hogy kicsinek lenni, mert Ő is emberként élt közöttünk. Nem akart nagy lenni, a föld ura. Hanem testvérként élt itt a földön és azt kéri, hogy mi is testvérként éljünk. Életünk lehetőségei, hatalmai, ne takarják el testvéreinket. Merjünk hozzájuk hajolni, hogy hozzánk is hajoljanak mások. Amen.